

La capsa metàl·lica

Un relat de: [Concurs de Microrelats Arc a la Ràdio](#)

Com cada estiu la Tanit quan tornava al poble, li agradava retrobar aquella antiga caixa de galetes on l'àvia guardava fotografies familiars.

Eren retalls de vida, imatges suspeses en l'aire de la melangia, atrapades en el passat, ara cobertes per la pàtina del temps però que sempre aconseguien emocionar-la.

Escenes de celebracions, festes, berenars en el camp, retrats fets a l'estudi d'algun fotògraf,... anaven omplint la caixa dels records.

Recordava les històries que hi havia darrera de cada seqüència com si ho hagués viscut en primera persona, l'àvia els les havia explicat una i altra vegada com si d'un ritual es tractés cada cop que obrien la caixa. Converses que seguien en aquell mateix punt on les havien deixat i que es repetien any rere any durant les vacances.

Ara que l'àvia feia temps que ja no hi era, cada cop que mirava les fotografies retornava a aquell instant, al moment viscut, com si els sentiments quedessin també immortalitzats, congelats en el temps només amb un click.

Passejar-se pels records, encaixant les peces del trencaclosques familiar, l'ajudava a no tallar el cordó umbilical amb les seves arrels.

Avui la Tanit ha tancat la caixa on hi resta la nostàlgia atrapada és un altre estiu que ja s'acaba.

Montse Cercós Farreny